

Klarlackad

Alla ytor bär spår,
sina egna minnen, kapitel,
kanske inte stolt,
kanske mer av tvång.

Utan den sidan
skulle ytor rämna,
falla i glömska,
och det som en gång var
falla som höstlöv
mot marken.

Alla ytor skaver,
skrapar idogt på ytan.

I ansiktet...

Vackert...

Solbadat, stylat,
de enda spår synbara
för ett tränat öga

var,

att de där mellan
inte talade samma språk.

En fräsch pålaga
på en gammal text,
bara ord...

Alltjämt en yta...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Leif Furstedt med Poeter.se id #15188 innehar upphovsrätten